

INNEHÅLL

Guldrush	2-5
Guldparakit, en uppdatering	5-6
Rödörad ara	6
Markpapegoja, uppdatering för 2005	7-9
Noteringar angående The Parrot Society UK	10-11
Utbildningskampanj till skydd för den största papegojkolonin	12-14 Ej översatt
En lokal revolution för att rädda Lears ara och dess habitat	15
Psitta Nytt	16-17 Delvis översatt
Rädda ett liv – bli ringmärkt	18 Ej översatt
WPT information	19 Ej översatt
Papegojor i det vilda	20

Omslagsfoto:

Foto ©2005 Gideon Climo

Med endast 86 individer kvar i hela världen, så är varje markpapegoja en viktig del för artens återhämtning och särskilt nya medlemmar av arten som dessa nya ungar som vi kallar "Dit och Dot" – och som representerar hälften av detta årets ungar.

PsittaScene Volym 17 Nr 2 maj 2005

Guldrush

Sökandet efter guldparakiter i västra Pará, Brasilien

Av TOA KYLE

Översättning Dan Paulsen

Det är gryning i östra Amasonas. Gryningsdimman hänger tung i luften, innehållande de mängder av vatten som förångats från den omgivande vegetationen under natten. I fjärran kan jag höra de snabba gälla ropen från mina undersökningsobjekt. Föreställer ljuden från ungar som inandats heliumgas, då får ni en uppfattning om hur en flock guldparakiter låter. Inom några sekunder anländer en grupp om sju fåglar till en stor isolerad gren i ett träd som står i en boskapshage. Jag studerar dem under en halvtimme medan de genomför sin morgonritual då de plockar varandra och leker i trädet. Vad som framgår tydligt av beteendet hos denna grupp är det starka familjeband som existerar mellan flockens medlemmar, i motsats till att vara en mer enkelt sammansatt grupp av individuella par. Jag fokuserar min uppmärksamhet på en individuell fågel, som "går ronden" dvs den plockar och blir plockad av tre andra flockmedlemmar under en tiominuters period. Andra verkar genomföra någon sorts kurragömmalek då de upprepade gånger kryper in och ut ur de olika håligheter som finns i grenen. Denna lekfulla energi hos guldparakiter gör dem utan konkurrens till en av de mer underhållande arterna av papegojor som jag har haft förmånen att observera i det fria. Medan solen sakta håller på att lösa upp morgondimman så lämnar fåglarna trädet för att uppsöka sina områden där de söker föda. Att i bra ljus få se en flock av dessa enastående saffransfärgade fåglarna i flykt är en oförglömlig syn som får en att dra efter andan. Målet med denna studie, som genomfördes under april och maj månad 2004, var att genomföra en kartläggning av guldparakit (*Guaruba guarouba*) i två reservat belägna i västra Para. Detta skulle bli en fortsättning på det arbete jag själv utförde under 2002 längs artens östra gräns för sin utbredning, längs floden Capim söder om huvudstaden Belem. Detta område är svårt härjat av kraftig skogsavverkning och aktiv illegal jakt på arten observerades. Delstaten Para har förlorat mer än 70% av sin primärskog till följd av skogsavverkning, boskapsskötsel och avverkning för att bereda plats för odling av sojabönor som går i en våg västerut och norröver från delstaten Mato Grosso.

I motsats till östra Para så består den västra delen av delstaten av stora områden av opåverkad skog, som inkluderar två stora reservat, Tapajós National Forest (TNF) och Amazônia National Park (ANP). Mot bakgrund av bristen på privat ägd mark i östra Amasonas, så kan dessa reservat vara utslagsgivande för guldparakiten. Undersökningar utfördes på parakiter i dessa områden under mitten på -70-talet och mitten av -

80-talet av David Oren och hans kollegor men sedan dess har ingen rapport sammanställts om artens status i detta för arten viktiga område. Resultaten från undersökning 2004 var uppmuntrande. Jag lokaliserade minst fyra flockar av guldpakariter längs en sträcka om 4 mil längs Cupari floden som utgör den södra gränsen för TNF. Kunskap om fåglarna i den här delen kommer från Gil Serique, en guide för ekoturister som är baserad i Santarem. Han kom år 2000 för första gången till Cupari floden för att leta efter hyacintaror (*Anodorhynchus hyacinthinus*) efter att ha läst Henry Walter Bates' uppräknings av arten där under 1800-talet. (Bates nämnde ingenting om guldpakariter under sin expedition). Gil såg inte endast hyacintaror här, han såg även 'ararajubas', det vanliga lokala namnet för guldpakarit. Det är av intresse att notera att namnet arajuba är ett inhemskt ord för gul ara. Nyligen utförda genetiska analyser av papegojor har visat att de infödda hade rätt, guldpakarit är mer släkt med aror än med parakiterna i Aratingasläktet som systemvetarna först associerade fåglarna med.

Ironiskt nog hade jag tänkt undersöka förekomsten av parakiter inom reservatet TNF men den stora mängden av rapporter om siktade fåglar kom från den sida av floden som inte utgör reservat. Detta beror till viss del på bristen av stigar i denna del av reservatet, vilket gör passager genom reservatet svåra, men även på den fördragsamhet som arten har för isolerade grenar i träd för övernattnings- eller häckningsplatser. Dessa finns ofta i områden som avverkats för boskapskötsel. Användandet av isolerade ensamstående träd är en känd försvarsmetod bland papegojor gentemot andra trädlevande arter som apor som annars skulle kunna få tillgång till ägg eller ungar genom att ta sig över till boträdet från intilliggande träd. Guldpakariten är dock fortfarande hotad av befjädrade predatorer. Flera ur lokalbefolkningen har berättat att de sett hur tukaner (*Ramphastos vitellinus*) plundrat guldpakaritbon vid olika tillfällen. Tidigare undersökningar indikerar att guldpakaritens val av häckning i familjegrupper utgör ett försvar mot bo plundring, då flera par av fåglarna lättare skulle ha möjlighet att motstå en attack från tukaner jämfört med vad ett ensamt häckpar skulle ha.

Trots förekomsten av guldpakariter på den del av floden som inte utgör reservatet TNF, så såg jag inga tecken på boplundring där. Detta står i stark kontrast till undersökningen under 2002 längs Capim floden då jag vid flera tillfällen erbjöds ungar för så lite som tio amerikanska dollar. Det mest påtagliga hotet mot arten längs Cupari floden är den pågående skogsavverkningen mitt emot reservatsgränsen, där lokala bönder avverkar skog för att plantera alternativgrödor som ris och maniok. Vid flera tillfällen såg jag en flock parakiter som åt av mucuri frön (*Byrsonima crassifolia*) i skogsdungar som nyligen separerats från övriga skogen genom avverkningen av ett två hektar stort område som planterats med en liten del ris. Man kan diskutera om avverkning utanför reservatet är oundvikligt men en fortsatt habitatsförlust för denna art, oavsett var det sker, borde undvikas särskilt om det är möjligt att förebygga. I detta speciella exempel skulle förbättringar av redan existerande jordbruksmarker kunna vara en möjlighet eller möjligheten att köpa upp viktiga angränsande områden längs floden Cupari skulle kunna vara en annan möjlighet som skulle gagna populationen av guldpakarit.

Muruci: En viktig resurs för parakiterna i västra området

Förekomsten av muruci i guldpakaritens diet bland fåglarna i området längs Cupari floden under tiden för undersökningen motsvarar vad som framkom i ANP på motsatta sidan av den väldiga Tapajos floden. Muruci frukterna har en form och storlek motsvarande blåbär med två 3-5 mm stora frön inbäddade i en hård svart fröskida. Jag hade möjlighet att dagligen studera parakiterna när jag var i reservatet på grund av upptäckten av en 2 ha stor plantering av mucuritrad som besöktes av två flockar av guldpakariter. Vid ett tillfälle observerade jag hur den mindre flocken om tio fåglar jagade iväg den större flocken om fjorton fåglar från ett frukt bärande träd. Även om detta beteende endast setts vid detta tillfälle så kan det indikera att familjeflockar av parakiten bibehåller och försvarar områden, där föda växer, mot andra flockar av samma art.

Förekomsten av mucuri i guldpakariternas diet under denna period av året stöds av intervjuer utförda bland lokalbefolkningen. Vid flera tillfällen längs Cupari floden så påvisades jag mucuritrad där parakiterna hade tidigare observerats äta under ett par veckor tidigare. I en del byar fick jag höra att man bara såg guldpakariter under den tid som mucuritraden bar frukt. Tiden för fruktsättning är normalt mellan april till augusti, och på så sätt utgör denna föda en viktig del för de nyutflugna ungarna såväl som för de vuxna fåglarna under torrperioden.

Uppvisandet av "tiggande" flockmedlemmar emellan.

Jag hade möjlighet att under två morgonobservationer vid platsen för mucuriträden, observera en flock guldparakiter där vissa flockmedlemmar upprepade gånger tiggde mat från andra fåglar som åt av mucurifrukter. Detta beteende bestod av en rörelse där fåglarna sträckte ut och böjde sina vingar utåt, medan de böjde sig framåt och skakade med huvudet och samtidigt så reste de på fjädrarna på huvudet och kroppen. Ett högljutt klagande läte ackompanjerade detta beteende och det var detta ihållande läte som först ledde mig till fåglarna vid den här platsen. Detta beteende genomfördes upprepade gånger för fåglar som åt av frukterna tills någon av dem spydde upp ett mål åt någon av tiggarna. Vid flera tillfällen såg jag upp till tre tiggare runt en presumtiv ”donator”. Jag har sett både nyligen flygga ungar och lite äldre juvenila fåglar tigga och detta gör det troligt att de yngre fåglarna inte har förmågan att effektivt öppna frökapslarna av mucurifrukten.

Parkvakterna talade om för mig att jag hade tur som hade funnit parakiterna under min vistelse eftersom det var känt att flockarna av guldparakiter ibland kunde vara försvunna från området under månadslånga tider. Huruvida fåglarna flyttar längre in i den skyddade delen dvs inom parkområdet eller om de flyttar ut utanför parken är inte känt för närvarande. Jag fick höra en historia om ett boträd för arten som stod nära ingången till parken i en hage för boskapsbete. Boet höggs ned så att markägaren kunde komma åt ungarna. Historier som denna är tragiska för inte bara är det högst troligt att ungarna dör under denna process utan även så går ett värdefullt boträd till spillo för ett okänt antal kommande häckningsmöjligheter.

Även om jag inte kunde hitta ett boträd i parken under mitt besök där så har jag nyligen fått veta att ett bo har hittats i ett träd nära en lagun som gränsar till huvudvägen som passerar längs parkens östra gräns. Detta är goda nyheter för de kommande besökarna till parken då det nu finns en potentiellt pålitlig lokal för att studera guldparakiter. Då denna art är den mest eftersökta bland gästerna som besöker parken, så har arten nyligen blivit symbolen för parken och har fått en framskjutande plats på omslaget av en nyligen publicerad utbildningspamflett. Personligen så tycker jag att det är en befrielse att det idag finns skyddade områden för populationer av guldparakiter. Så är inte alltid fallet för andra hotade papegojarter som blåstrupig ara (*Ara glaucogularis*) och rödörad ara (*Ara rubrogenys*).

Kommande bevarandeåtgärder: dynamiken mellan östra och västra delen

Resultaten från de undersökningar som gjorts under 2002 och 2004 på Guldparakiter och som genomförts med stöd av WPT väcker frågor om hur kommande bevarandeåtgärder skall organiseras. I artens östra utbredningsområde är skogsavverkning långt gången och aktiv jakt/fångst av fåglar pågår. I de västra delarna finns stora skogsområden som fortfarande existerar intakta och jag fann där lite eller inga bevis för att handel med denna art pågick. Dessa basala värden eller trender speglar storleken på flockarna, i väster 10, 3 st fåglar i snitt och för den östra delen 7,6 fåglar i snitt. Det är ett dilemma att bestämma om insatser skall göras för att bevara de mer kritiskt hotade fåglarna i öster eller koncentrera åtgärder på den västra populationen vilken röner en större möjlighet till fortleva i ett längre perspektiv. Denna typ av beslut är aldrig lätta att fatta, speciellt inte som det alltid finns begränsade ekonomiska resurser.

Hursomhelst, vid detta stadium vårt projekt hoppas vi fortfarande på att bevarandeåtgärder kan initieras i båda områdena för artens utbredning, genom att använda olika metoder för varje ärende. Resultaten från undersökningen är uppmuntrande i vad avser uppgifter som konfirmerar närvaron av guldparakit inom de skyddade områdena. Kommande undersökningar kan komma att använda dessa platser för jämförbara studier av artens ekologi i för arten orörda och naturliga områden och i områden som i olika hög grad påverkats av människan genom skogsavverkning, boskapskötsel, skogsjordbruk mm.

IBAMA (Brasilianska statens motsvarighet till Jordbruksverk/Djurskyddsmyndigheten) kontor för både TNF och ANP utfärdade forskningstillstånd snabbt och effektivt och var mottagliga för en diskussion rörande framtida bevarandeåtgärder. Mot bakgrund av den historia av snabb skogsavverkning i delstaten Para har dessa reservat fått en strategisk betydelse för att bevara delstatens rika flora och fauna. Dock gör ju artens förkärlek för att välja isolerat stående boträd i områden som starkt påverkats av människan och som är bebodda, att ett reservat inte nödvändigtvis utgör ett (heltäckande övs. anm.) skydd för arten. Utbildningsinsatser riktade mot lokala samhällen som gränsar till reservatet, en gradvis skärpning av att driva igenom existerande lagstiftning, opch ett direkt skydd av häckplatser och platser som arten väljer för vila över natten skulle kunna minimera mänsklig påverkan på dessa unika och spektakulära papegojor.

Så slutligen en historia från undersökningen under 2004 som involverar en bananodlare som jag mötte längs Cupari floden. Jag berättade att jag sökte efter guldkorpar och han log. Uppenbarligen så brukade fåglarna ibland göra en räd bland hans bananträd. När jag frågade honom om han sköt dem för att skydda sin skörd, så svarade han, "Nej jag dödar inte vackra saker"!

Bildtext:

Typiskt landskap utanför the Tapajós National Forest. Området avverkades inom förra året för att en local bonde skulle få betesmark för sin lilla hjord av boskap. En flock om 4 st guldkorpar kan ibland ses i detta område.

Denna bild av guldkorpar som plockar sig i morgondimma togs genom linsen på en kikare.

Floden Cupari är en vacker flod att faras på, omgiven av frodig grönska under större delen av dess förlopp. Flockar av guldkorpar kan ibland ses längs floden men för det mesta så hittar man denna art längre in från floden eller djupare in i urskogen.

Ett guldkorparbo i ett träd som står alldeles intill den väg som förbinder ett samhälle längs Cupari floden med den transamazoniska motorvägen. Markägaren som äger marken där trädet står är stolt över att ha arten på sin mark och har förbjudit alla från att klättra upp i trädet och ta ungarna. En flock om 12 guldkorpar sågs i gryningen då de under en korts stund en tidig aprilmorgon besökte trädet innan de flög vidare till en annan okänd plats. Detta skulle kunna vara en flock med årsungar då det var under/efter häcksäsongen.

Här ses den nya besöksguiden för Amazônia National Park. Guldkorpar var ett uppenbart val för omslaget, då det är en karismatisk art som är endemisk för regionen, samtidigt som den ofta kan ses längs den motorväg som går längs reservatets västra del.

Blomman hos murucitträdet. Frukten av detta träd är den föda som guldkorparerna i västra Para först av allt föredrar. Människorna samlar frukten för att göra juice och glass av den.

Guldkorparernas fördragsamhet för trädgrenar som sticker ut lite isolerat gör att de ofta kommer i kontakt med människor då fåglarna använder grenarna till att vila under natten särskilt när de så väljer grenar i träd som växer i beteshagar, till exempel här längs den transamazoniska motorvägen som förbinder Para med Rondonia.

En uppdatering för arten guldkorpar från säsongen 2005

Av TOA KYLE

Bevarandeåtgärderna för guldkorparerna har i år, så här långt, rönt framgång. Vi har just avslutat ett tre veckor långt arbete i området runt Cuparifloden som ju gränsar till Tapajós National Forest och arbetar nu med att initiera ett arbete med den inhemska befolkningen samt fortsatt sökande efter guldkorpar som anträffas utanför reservatet Amazonia National Park. Ett beslut om att initialt arbeta i västra Para före arbete i den östra delen hade tagits på grund av säkerhetsproblem. Brasilianska kollegor avrådde mig helt enkelt från att arbeta i i den östra delen i år. En amerikansk nanna Dorothy Stang, blev brutalt mördad tidigare i år i februari i sydöstra Para. Stang var en aktivt verkande kraft i regionen, i det att hon försökte bevara regnskogen och genom att hjälpa den fattiga lokalbefolkningen att erhålla små landområden att odla upp. Mäktiga markägare med stora intressen i skogsavverkning i samma områden påstås ha betalat pengar till hyrda män med vapen för att mörda henne på ljusan dag. I tillägg till detta så blev även den (kände) brasilianske biologen Carlos Yamashita tydligen hotad under den sista tiden han arbetade med guldkorpar längs Cupim floden i östra Para. Hoten skulle ha framförts av skogsarbetare som inte ville ha personer som värnar om regnskogen i området. Våldsamma mördare är mindre vanliga i västra Para men konflikter är ej helt okända. En bekant som jag mötte förra året och som arbetade för IBAMA i Itaituba, begärde förflyttning efter att ha emottagit ett dödshot från en lokal skogshuggare. Skjutjärns diplomatin i Para är en beklaglig verklighet får någon som utför bevarande arbete i staten.

Målet för innevarande års arbete är att koncentrera mer på parakitpopulationerna som anträffas utanför reservaten, såväl som att implementera utbildningsåtgärder inriktade mot de lokala samhällen som lever tillsammans med de fåglar som sökt sig utanför reservaten. För närvarande vet vi inte om parakiterna flyttar ut ur och tillbaka in i reservaten i sitt sökande efter mat och häckplatser. Guldparakiter i likhet med många andra papegojarter, utnyttjar gärna, av människan påverkad avverkad och öppen, miljö så behovet att tillförsäkra att flockarna i dessa områden kan fortleva är oerhört viktigt. Utmaningen är att övertyga lokalbefolkningen att minimera påverkan på de återstående habitat och att avstå från att plundra bon. André Ravetta, en brasiliansk biolog hjälpte mig med att genomföra intervjuer bland lokalbefolkningen som bodde längs den sidan av Cupari floden som ej utgjorde reservat. Intervjuerna gjordes i syftet att få en bättre förståelse för vilken typ av mark som brukades och även att, när tillfälle gavs, göra olika presentationer för skolbarnen. För att starta upp dialogen med lokalbefolkningen så tryckte vi upp en plansch med en vacker bild av en guldparakit. Bilden har tagits av en erkänd brasiliansk naturfotograf, Luis Claudio Marigo. Bilden åtföljdes av en text med information om arten såväl som ett telefonnummer dit man utan kostnad kunde ringa och anmäla illegal fångst och handel med arten. Planschen skulle visa sig vara en mycket bra väg att få folk att öppna sig och prata, inte bara om deras lokala kunskap om parakiter utan även om deras inställning till naturfrågor i allmänhet. Vad som verkligen förvånade mig var det mottagandet bland lokalbefolkningen som planschen fick. De flesta satte gladeligen upp planschen på en framträdande plast i sitt hem. Jag fick inte den uppfattningen att de gjorde det för att vara artiga utan för att de verkligen tyckte att planschen utgjorde ett välkommet bidrag till hemmet. Vid flera tillfällen blev jag faktiskt kontaktad av personer som jag inte tidigare hade haft kontakt med, och de ville då gärna ha en plansch att sätta upp hemma. Det är verkligen tillfredsställande att få veta att dessa personer tyckte att parakiten var precis så vacker som jag själv tycker. Deras uppskattning för arten fördjupades när man beaktar det faktum att fågeln är unik (endemisk) för denna del av Amasonas och den förekommer inte i något annat land än i Brasilien. Intressant nog så kallas guldparakit felaktigt för "jandayas" i västra Para, istället för det mer korrekta namnet "ararajuba". En möjlig förklaring kan vara att många "colonos" (så kallas de fattiga människor som i sin jakt efter utkomst reser runt i Brasilien) ursprungligen kommer från nordöstra Brasilien där jandayaparakiten förekommer. En tankeväckande detalj i vårt besök vid Cuparifloden var under vilka omständigheter som dessa "colonos" lever. Överlag har de flesta familjer 10 barn och det är inte ovanligt att ha 15 barn. Vissa barn kommer när de vuxit upp, att flytta till mer bebyggda trakter, men många kommer att stanna kvar i området och skaffa sig en egen familj och på så sätt sätta mer tryck på den återstående delen av regnskogen. På det hela taget så var de flesta jordlotter små.

Enligt brasiliansk lag så är colonos berättigade till 100 ha land, varav 80% måste lämnas kvar som orörd regnskog. Många invånare tillämpar växeljordbruk och odlar vanligen maniok, ris eller majs. När så jordens kvalitet efter 3-4 år på ett ställe är så utarmad att det ej lönar sig att odla mer just där, så avverkas ett nytt stycke regnskog och bränns för att användas som jordbruksmark. Processen för att i verkligheten få lagfart för mark är en förvirrande och långsam process. Jag mötte en gång en gentleman som levt längs Cuparifloden under 18 år och han hade fortfarande inte fått sin lagfart. Regeln om att spara 80% verkar ej heller respekteras. I en av byarna vi besökte såg vi hur två bulldozers öppna upp vägen som skulle förbinda byn med den närmsta motorvägen. Vi fick senare veta att detta arbete utfördes för att bereda väg för de fordon som transporterar virket under den kommande torrperioden. Bofasta får i ersättning 20 dollar för ett träd som när det når sågverket har uppnått ett värde av 1000 dollar. Lokala och regionala ämbetsmän är både underbetalda och underbemannade för att på ett adekvat sätt kontrollera den illegala avverkningen.

Och så är det ju närvaron av de hyrda männen med vapen sk capangas, som tar hand om de som eventuellt kommer i vägen för de intressen som styr avverkningen. Kortsiktigt så befinner sig fåglarna längs Cuparifloden i samma sits som ett oräkneligt antal andra arter över hela Amasonas. Som tur är så sker i vart fall inte avverkningen längs floden i någon större omfattning för närvarande och det samma gäller brukandet av jorden. De uppmuntrande nyheterna är att guldparakiterna envisas med att stanna kvar i regionen. Vi hittade 8 flockar, en ökning från de 4 som hittades under 2004. Och precis som under förra säsongen, så kunde vi inte se några tecken på illegal fångst. För en gångs skull verkar det som om personer som arbetar för artens bevarande kommit före fågelhandlarna. Lokalbefolkningen har varit väldigt hjälpsamma med att föreslå andra områden som borde undersökas, inkluderande rykten om botråd så förhoppningsvis kommer fler flockar att anträffas. Det är förhoppningen att en mer permanentad närvaro på fältet kan bibehållas i framtiden, inte bara för att bättre förstå de bevarandebehov som arten har men även för att bibehålla och uppmuntra de relationer vi skapat med lokalbefolkningen. Helt klart så beror överlevnaden för dessa fågelflockar längs Cuparifloden på samverkan och stöd från de människor som delar denna speciella fåglars miljö.

Bildtext:

Den brasilianska biologen André Ravetta berättar om den plansch med Guldparakiter på, för skolbarn i en by längs Cuparifloden. Det var första gången som dessa skolelever fick någon form av miljöutbildning i sin skola.

Håll intresset uppe för rödörad ara

Vi uppgav i februarinumret av PsittaScene att vi skulle informera om vårt fältarbete för att bevara den rödörade aran i Bolivia. Då detta arbete ännu inte är helt komplett, uppskattar vi om du har tålamod att vänta ytterligare ett nummer och vi ser fram emot att få förse dig med en full rapport med en massa bilder i det kommande numret. Till dess, här är en bild från toppen av en klippbrant på ett par rödörade aror som återvänder till klippan intill efter en lång dag av födosök.

Markpapegoja, uppdatering för 2005

Av DON MERTON, www.kakaporecovery.org.nz

The National Kakapo Programme är implementerat av the New Zealand Department of Conservation i samarbete med Threatened Species Trust partners Comalco NZ Ltd. (sponsor) och the Royal Forest and Bird Protection Society of New Zealand Inc.

Då det inte skett någon häckning sedan den framgångsrika säsongen 2002 förblev antalet markpapegojor stabilt till 86 fåglar fram till juli 2004 då tre dödsfall konstaterades. I juli dog tre två år gamla honor till följd av en akut infektion (Erysipelas) som de ådrog sig efter en flytt från Whenua Hou/Codfish Island till Te Kakahu/Chalky Island. Och en av de ursprungliga hanarna (ålder okänd) som flyttades från Stewart Island under februari 1988 anträffades död tidigare denna månad. Alltså uppgår den totala och globala populationen till 86 individer fördelat på 38 honor, 44 hanar samt fyra ungar från denna säsongen och av dessa tror vi att tre är honor. Dessa fåglar är placerade på fyra öar utanför den nyzeeländska kusten och de första omplacerades där 1975 för att skydda arten mot introducerade rovdjur. Fyrtio av de 86 markpapegojorna (46,5%) är avkomma från fåglar som flyttats. De återstående (46) kommer från Stewart Island, med undantaget av en gammal hane vid namn Richard Henry (RH) – den sist kända överlevaren från huvudön Nya Zeeland. Inga naturliga populationer återstår. Trots de senaste dödsfallen så har mortaliteten varit låg; totalt har fem vuxna fåglar förlorats under de senaste elva åren. Åldern är känd hos 42 av fåglarna som har kläckts sedan 1980. De återstående fåglarna är av okänd ålder.

Förflyttningar

Fyra hanar som inte behövdes i avelsprogrammet förflyttades från Whenua Hou till Pearl Island under maj 2004 för att bereda plats på samma ö för genetiskt sett underrepresenterade hanar från Te Kakahu: "Felix" flyttades för att undvika att han i allt för hög grad skulle vara en genetiskt sett en alltför dominerande faktor i de nya ungar som kommer. Felix är far till en stor del av den nuvarande generationen (~30%) och han står även för en hög andel döda embryon (upptill 31% av fertila ägg). Och "Joe" är känd för att ha en onormal sperma och han har parat sig med honor som haft obefruktade ägg under 2002. De två andra hanarna som flyttades var "Manu" och "Tiwai" och de är avkomma till "Felix". I juli 2004 förflyttades 18 av de 24 ungarna som föddes 2002 tillsammans med en vuxen hane från Whenua Hou till Te Kakahu för att de skulle bli bekanta med bokskogen och lära sig känna till bokollon och rimu som föda att "trigga" igång häckningen. I tillägg till detta så förflyttades 12 fåglar inkluderande sju vuxna honor och hanen RH från Te Kakahu till Whenua Hou. Bortsett från att ompositionera vuxna honor så innebar den senare flytten att RH och andra genetiskt sett underrepresenterade hanar att de fick de bästa förutsättningarna för parning. Och under april 2005 flyttades fyra hanar som även de är genetiskt underrepresenterade från ön Pearl och fyra hanar och en hona från Te Kakahu till Whenua Hou. Att bevara den genetiska diversiteten och speciellt den hos RH och hanar som inte har någon avkomma bedöms som oerhört viktigt för livsdugligheten på lång sikt hos den intensivt inavlade arten markpapegoja. Under april 2005 förflyttades två unga hanar Sindbad och Sirocco, då deras närvaro vid boplatser på Whenua Hou var en orsak till oro, temporärt till Maud Island.

Hälsa

Tre av de arton ungar som förflyttades från Whenua Hou till Te Kakahu under juli 2004 återfanns döda nära platsen för frigivning endast ett par dagars efter att de släppts fria. Alla var honor och de hade genomgått en veterinärkontroll innan förflyttningen och frisläppandet. En undersökning konfirmerade att samtliga tre fåglar dog av en akut bakteriell infektion *Erysipelas septicaemia*, som förorsakas av bakterien *Erysipelothrix rhusiopathiae*. Sjukdomen förekommer bland domesticerade djur inkluderande kycklingar och kalkoner i många länder inkluderande Nya Zeeland, men har uppenbarligen sällan rapporterats bland frilevande fåglar. Sjukdomen har ej tidigare förekommit bland markpapegojor. Bakterien återfinnes vanligen i fick och andra marina djur och har sannolikt nått Whenua Ho via stormfåglar och andra fåglar som häckar på ön i stort antal. Bakterien har sedan dess identifierats från benmärg från fågelkadaver av fåglar som avlidit för länge sedan. Utbrott förknippas normalt med faktorer med koppling till miljö eller hantering kopplat till stressfaktorer som kall och fuktig väderlek, för många fåglar på en plats eller hantering av fåglar. Yngre fåglar är mer benägna än äldre fåglar att få denna infektion.

Alla överlevande markpapegojor på ön Te Kakahu infångades temporärt för att få en omgång antibiotika i fall de var infekterade. Lyckligtvis så finns det ett vaccin och även om ingen annan markpapegoja har påvisat symptom så har alla fåglar sedan dess fått en vaccination. Tester som har utförts på blodprov som tagits innan och efter vaccineringen kan påvisa om vissa individer har exponerats för bakterien och byggt upp antikroppar. Om de facto markpapegojan är mottaglig för denna organism, så är det troligen aktuellt med en årlig fortlöpande vaccinering.

I juli 2004 anträffades honan "Pearl" med en svullen och inflammerad kloak och sattes därför i bur på Whenua Hou medan hon genomgick behandling. Då hennes kloak inte hade läkts under tiden fram till tidigt i september så förflyttades hon till veterinärmedicinmottagningen på Massey University's för att få en mer ingående veterinär undersökning. Problemet konstaterades vara hudförändringar (lekmannamässigt uttryckt). Efter att ha genomgått flera kirurgiska ingrepp så återhämtade hon sig, om än sakta, och återvände till Whenua Hou i mars 2005. Tidigt i april 2005 återfanns Gunner, en hane av okänd ålder, död. Dödsorsaken visade sig vara ett svårt och akut tillstånd förorsakat av aflatoxin. Detta ämne har sedan detta dödsfall återfunnits i kravodlade valnötter som fåglarna utfodrats med.

Föda

Under många år har teamet som arbetar med markpapegojan försökt att klarlägga exakt vad som stimulerar igång häckningen under vissa år och mycket tid och möda har avsatts för detta gäckande mål. Om vi lyckas identifiera vad som under vissa år stimulerar fåglarna att häcka så skulle denna kunskap kunna användas att simulera det och på så sätt få häckningar under mer frekventa intervaller. Detta skulle kunna påskynda artens återhämtning dramatiskt! På Whenua Hou så åter markpapegojan av en grön omogen rimu frukt och häckar samtidigt som det är god tillgång på ollon vilket det är varje 3-5 år. Uppenbarligen har fåglarna en förmåga att förutse denna goda tillgång på ollon flera månader i förväg då häckningen är synkroniserad med den tidpunkt då ollonen mognar. Vi tror att de hormoner som den gröna omogna frukten innehåller kan vara nyckeln. Rimu frukt som växer på Whenua Hou, Te Kakahu och Anchor Island samlades in under mars 2004 och frukten på Whenua Hou samlades in även under oktober 2004 och under februari 2005. Vissa rimu träd befanns ha bra fruktsättning även om den totala skörden var lägre än den lägsta nivå som var känd för att ha triggat häckningen på Whenua Hou tidigare. Så det föreföll som om det var ej troligt att häckning skulle ske under 2005 om den inte kunde triggas artificiellt - genom stödutfodring kanske.

Det är inte praktiskt möjligt att plocka rimufrukt i tillräcklig kvantitet för att kunna förvara den och sedan stödutfodra med den då frukten växer högt upp i trädkropparna och väger endast en 150 del av ett gram. Vi antar att de växthormoner som finns i omogen rimufrukt, även finns i andra omogna frukter och det förefaller som om exotiska barrträd kan ha en roll i detta såväl som inhemska barrträd. Till exempel *Pinus radiata* barr, grenar, nya skott och kottar äts gärna av vissa markpapegojor. Under 1998 så häckade framgångsrikt "Flossie2 och RH på Maud Island på denna osannolika diet. Valnötter är en annan favorit föda bland markpapegojorna och ett foder som skulle kunna ges, som ett supplement när den är färsk och i ett delvis moget tillstånd, under de veckorna som leder fram till en potentiell häcksäsong. Då andra möjligheter tidigare uttömts (varianter som att utfodra med bönor, manipulering av olika halter av näringsämnen, utfodring med frystorkad och frusen

mogen podocarp frukt) så valde vi att denna säsong att utfodra fåglarna med små gröna valnötter och tallkottar. Att undersöka omogen podocarp frukt för ospecificerade hormoner skulle vara dyrt då det är troligt att det finns ett stort antal olika hormoner i frukten och när de väl identifierats så måste rätt sorts hormon provas fram genom att utfodra varje hormon vid rätt tidpunkt till ett antal markpapegojor, och detta skulle kunna ta årtal. Genom att utfodra med omogna tallkottar till en grupp fåglar och omogna valnötter till en annan grupp kan det vara möjligt att förkorta hela processen. Vi improviserar därför med att utfodra hälften av de vuxna honorna och några genetiskt sett underrepresenterade hanar med valnötter och resterande fåglar får omogna tallkottar. Detta utföres på ön Whenua Hou från november 2004 till tidigt februari 2005 i ett försök att stimulera till häckning.

Vi är fortfarande inte på det klara vad det var som fick fart på häckningen i år men om det var den omogna födan så är detta ett viktigt genombrott. Rimufrukten som växer på Whenua Hou kontrollerades i april 2005. Resultaten indikerar att ~15% av grenarna bar frukt. Med utgångspunkt från detta kan en lägre grad av häckning ske igen under tidigt 2006.

Häckningsaktivitet

På flera spelplatser på öarna Pearl och Whenua Hou Islands fanns under oktober 2004 tecken på att fåglarna hade grävt. Och aktiviteten ökade under november och december. Sent i december kunde man höra 8 av de 17 hanarna avge parningsläten och sent i januari 2006 var 16 hanar igång med sina läten, inkluderande den delvis handuppmatade hanen ”Sirocco” som återupptog sin plats längs stigen till lägrets toalett och gjorde parningsförsök med alla som vågade besöka toaletten efter mörkrets inbrott. Han förflyttades därför till en mer avlägsen och säker plats! Den enda hanen som inte var involverad i uppvaktning denna säsong var RH – den sista överlevaren från Fjordland - vars genetiska bidrag är av högsta prioritet!

Som kontrast kan nämnas att endast en tredjedel av hanarna på Pearl Island kunde höras där under ett besök i mitten av februari. Tecken på spelplatser på Whenua Hou indikerade att från tidigt i februari så hade 14 parningar, involverande ca 9 honor, skett. Tio av de tjugo honorna häckade och tjugosex ägg lades. Elva av äggen var fertila och sex kläcktes. En unge dog direkt efter kläckning och då den naturliga förekomsten av rimu frukt var låg och återigen misslyckades och då pellets visats ej fungera så togs fyra av de fem återstående ungarna in för handuppmatning. Den resterande ungen attackerades av unga hanar och skadades då honan var i väg om natten på födosök. Även denna unge togs in för handuppmatning. För närvarande återstår fyra ungar som handuppmatas i Nelson.

Allmänt:

Ytterligare ett försök att insamla sperma genom elektrisk utlösning gjordes i februari i syfte att utvärdera livsdugligheten hos spermerna från vissa hanar på Pearl Island. Detta försök var endast delvis framgångsrikt då några av hanarna var igång med parningsläten dvs sexuellt aktiva. Emellertid, två hanar vars sändare hade slutat fungera infångades och fick nya sändare. Under januari så förflyttades stugan från Chalky Island till Anchor Island för att den där skulle tjäna som bas för teamet som sköter markpapegojan där. Hanar av markpapegojorna skall flyttas från Pearl till Anchor Island denna kommande vinter så att ett utrotningsprogram av råttor kan genomföras. Halvvuxna fåglar som för närvarande är på Te Kakahu skall även de flyttas till Anchor Island denna vinter. Vesslor utrotades från Anchor Island under 2002 och även om ön ligger inom simavstånd för en vessla är förhoppningen att ön skall förbli fri från vesslor genom pågående fångst. Inga vesslor har fångats eller setts på Te Kakahu eller Anchor Island – eller intilliggande öar då ett utrotningsprogram för vesslor genomfördes och avslutades under 2001 och 2002. En extern utvärdering av the National Kakapo Programme avslutades i februari 2005 och teamets rapport har nu tagits emot på departementsnivå. Den nuvarande planen för artens återhämtning, som sammanställdes som ett resultat av en extern utvärdering under 1994, kommer att avslutas under 2005. Men redan har planens mål i vissa avseenden överträffats och planen har nu spelat ut sin roll. Det är nu dags att ställa nya mål och inriktningar för den kommande tioårsperioden 2006-2016. Teamets utvärdering kommer att utgöra basen för den nya planen för arten.

Noteringar angående The Parrot Society UK

The World Parrot Trust (WPT) har en blandad historia vad avser fondens relationer med The Parrot Society UK (PS). Jag har varit medlem i PS för över 30 år, och i likhet med många andra fågelhållare så har jag funnit att deras medlemstidnings annonser över papegojor till salu vara väldigt användbara. Under 1990 så arrangerade WPT ett möte med styrelsen för PS för att utröna om vi tillsammans kunde arbeta till förmån för bevarandet av papegojor och deras välbefinnande i fångenskap. Det föreföll dock som om det inte fanns en gemensam uppfattning i ärendet och inget av värde framkom från mötet.

Under de senaste åren så har vi inviterat PS till att, med deras medel, delta i WPT:s bevarandeprojekt och detta skedde i fallet med mauritiusparakiten på Mauritius. Vid tidpunkten för vår ”World Parrot Day”, för ett år sedan i maj 2004, så arbetade vi gladeligen ihop med deras dåvarande ordförande Alan Jones MRCVS (veterinär) för att underlätta för PS medlemmar att delta i WPT:s aktiviteter runt om i London och vid Trafalgar Square. Tyvärr så stannade inte Alan Jones kvar på ordförandeposten, och sedan hans avgång har PS haft ett antal dispyter rörande medlemmarna i deras styrelse och andra frågor rörande PS. Flera styrelsemedlemmar har nyligen av sagt sig sina uppdrag i PS styrelse medan andra har blivit invalda.

I PS medlemstidning The Parrot Society Magazine för augusti 2004 publicerades en artikel i vilken Tony Pittman – en styrelsemedlem – hävdade att (a) WPT skulle ha betalat \$1000 i månaden till en före detta brasiliansk fångstman vid namn Carlinhos, och (b) att WPT skulle ha varit inblandad i ett försök att illegalt ta två stycken nyutflugna Lears ara ungar som hade fallit ned från ett bo. Vi blev arga över dessa fullständigt falska anklagelser och vi skrev till PS för att tala om för dem att vi hade för avsikt att stämna dem om de inte publicerade ett tillrättaläggande. Deras advokater skrev tillbaka och erbjöd oss att få publicera ett svar till deras artikel i deras kommande nummer av deras medlemstidning. Efter att ha erhållit legala hänvisningar så bestämde vi oss för att acceptera deras erbjudande. Att använda fondens pengar, som samlats in under hårt arbete och genom donationer, till att betala advokatkostnader skulle ju vara ett allvarligt misstag.

Nedanstående brev, skrivet av vår ordförande, Jamie Gilardi filosofie doktor, skickades till PS för att publiceras i deras medlemstidning, men de vägrade ta in brevet med motiveringen att vi hade skickat in brevet för sent. Föreningen var oavsiktligt beroende på att vi var tvungna att kontrollera fakta med personer som arbetar i Brasilien, inkluderande företrädare för Brasiliens regering. Vi har nu inhämtat ny juridisk rådgivning i detta ärende och vi kan komma att ta ärendet med att PS skall publicera ett tillrättaläggande till domstol trots allt. Vi beklagar att PS är inbegripen i svårigheter och att PS inte fungerar på ett effektivt sätt som gagnar PS medlemmar och de papegojor som ju är deras specialintresse. Bland de problem som PS har är att Tony Pittman har en plats i deras styrelse. Denna person är känd för att göra osanna uttalanden om WPT, och det är ytterst oklokt av PS att tillåta Pittman att använda sig av PS Magazine för sina fantasier. En färsk rapport påvisar att PS advokater har begärt en summa av £1,022.25 för arbete med ”WPT (förtalsärende) och Tony Pittman”. Det kommer andra kostnader till detta. Värt att notera, WPT:s biträde av advokat utförs helt gratis av en stödjande advokat/jurist. En advokats syn på ärendet kostar £235, och det betalade jag ur egen ficka. Svårigheterna och oordningen inom PS har enligt vad som är känt, medfört att deras medlemsantal sjunkit till endast 4003 medlemmar, mindre än hälften av vad de hade för ett tag sedan. Ett viktigt ämne är att deras status som välgörenhetsfond bör tas upp av the Charity Commission. Jag har förstått att medlemmar i PS har skrivit till the Charity Commission och begärt en undersökning. Detta är särskilt viktigt då PS förfogar över betydande ackumulerade medel, summan uppgavs i juni 2004 till att uppgå till £433,847. Föreställ er vad denna enorma summa kunde medföra för bevarandet av vilda papegojor och välfärden för papegojor i fångenskap. Om vi kan vara till någon hjälp avseende hur man skulle kunna använda dessa medel till papegojornas fromma, så står vi gärna till tjänst med råd. Bortsett från den finansiella aspekten så förefaller detta att vara lite av en storm i ett vattenglas, men vi måste givetvis bevara det goda namn och rykte som World Parrot Trust har.

Michael Reynolds, Chairman & Founder.

World Parrot Trust

reynolds@worldparrottrust.org

5th April 2005

Leslie Rance
The Parrot Society UK
92A High Street
Berkhamsted
Hertfordshire
HP4 2BL

Bästa Parrot Society,

Tack för möjligheten att besvara Tony Pittman's 'Postscriptum' avseende Lear's ara (Parrot Society Magazine augusti 2004), där Pittman i sagda artikel gjorde falska och missledande uttalanden rörande WPT, våra samarbetspartners i Brasilien och hur vårt bevarandearbete i Brasilien bedrivs på plats.

Undersökningar i fält och ungar: Vår organisationspartner i Brasilien Biobrasil Foundation (BBF), samverkade med forskare knutna till den brasilianska regeringen (CEMAVE) med arbete angående utveckling och implementering av en ny metod för att räkna antalet Lears ara i området Serra Branca, där majoriteten av den kända populationen av Lears ara häckar. Detta arbete har visat sig vara extremt framgångsrikt och har underlättat korrekt mätning av återhämtningen av populationen av Lears ara. Under ett besök i Serra Branca under 2003, rapporterade en biolog från Praia do Forte vid namn Adriano Pavia, att han hade upptäckt två stycken ungar av Lears ara nedanför en klippbrant där arten häckar. Upptäckten av de två ungarna skedde under ett besök vid projektet tillsammans med dr Charles Bianchi från IBAMA Brasilia och Ana Cristina de Menezes från CEMAVE/IBAMA. Pavia tillsammans med sin fru besökte projektet för att medverka vid räkningen av Lears ara. Vid foten av en klippbrant där arorna häckar fann de uppenbarligen två stora ungar av Lears ara, och förmodade att ungarna hade fallit ned från ett bo, ungarna var för unga för att kunna flyga. De två ungarna togs omhand av Ana Cristina och ungarna är nu placerade i en stor och för ändamålet byggd bur i Serra Branca. Såvitt vi har förstått så agerade alla inblandade för fåglarnas bästa. Noteras bör att ingen av personerna är direkt involverade i WPT eller BBF.

Carlinhos I och II: Föga förvånande så går mer än en man från regionen under smeknamnet "Carlinhos." Carlos Arajo Lima är en berömd och straffad fångstman av sällsynta brasilianska fåglar som lever i Petrolima. En annan vid namn Jose Carlos Ribeiro (Carlinhos II) är en lokal lantarbetare från Agua Branca. Vid ett möte med ägaren till landområdet som Pittman nämner, så blev vi förvånade då ägaren insisterade på att "Carlinhos" skulle avskedas från projektet då han skulle illegalt infånga och sälja Lears ara. Han var inte endast "ertappad" med Lears ungar tidigare under året utan han skulle även sälja Lears ara från sitt eget hem.

Även om upptäckten och räddningen av de två ungarna med lätthet skulle kunna misstolkas som att någon av fältarbetarna skulle vara inblandad i (även om som det framgår ovan, att han inte var direkt involverad) hade vi svårt att föreställa oss att dennahängivna fältarbetare som skyddar Lears ara under dagen skulle sälja dem på sina fridagar! Under ett besök hos Carlinhos i hans hem i Agua Branca så tog han fram flera stycken Lears ara som han verkligen hoppades på att kunna sälja. De var – som ni säkert har gissat – träskulpturer av aror utförda i ett lokalt växande träslag och handmålade: mysteriet är löst.

Handelsman med fåglar som specialitet och fångstmän: Många personer som är involverade i bevarandet av papegojor erkänner att det föreligger en klar distinktion mellan en handelsman och en fångstman (illegal fångst) av papegojor. I de flesta stater där papegojor har sina utbredningsområden är det få personer som gör någon förtjänst på att resa runt i landet och köpa upp billiga (illegalt infångade, övs anm) fåglar för att sedan sälja fåglarna vidare till uppköpare i större städer eller utomlands. Dessa handelsmän är ofta obekanta med fåglarnas biologiska behov och de ser papegojor som en möjlighet att förtjäna pengar. Den egentliga fångstmannen är i motsats till handelsmannen, en person som bor och lever i nära kontakt med naturen och som vanligtvis har vuxit upp i närhet till naturen och älskar den. I det förflutna, har dessa fångstmän funnit en utkomst i att sälja papegojungar för att dryga ut sin inkomst i syfte att försörja sin familj. När de har gjort, så har värdet av den försälda papegojungen utgjort en mycket liten del av fågelns värde på den internationella marknaden.

I stort sett var enda bevarandeorganisation med inriktning på papegojor som jag känner till har haft hjälp av före detta fångstmän, medan ingen organisation har haft några fördelar i samarbete med f.d. handelsmän. Även om några bevarandeorganisationer med framgång haft samröre med f.d. handelsmän, så har WPT gjort mycket klart för BBF och andra partners att fonden inte stödjer före detta handelsmän, primärt beroende på att vi inte har möjlighet att utvärdera de eventuella för och nackdelar som ett sådant samröre skulle kunna innebära. Detta är och har alltid varit WPT:s uttryckliga policy och BBF har helt klart uppgett att inte en enda penny har gått till att stödja straffade handelsmän som mr Carlos Arajo Lima, och så vill ej heller ske i framtiden. Mr Pittman's anklagelser i PS medlemstidnings augustinumner 2004 att WPT "skulle ha betalat \$ US 1000 per månad" till mr Lima är därför helt grundlösa och helt sanningslösa.

Palmer och majs: Efter den framgångsrika metoden av att identifiera Lear's ara med hjälp av fotografering så konstaterade BBF att en tillförsel av licurinötter i sina naturliga stora nötsamlingar till vissa utvalda palmer även fungerade som hjälp för eko turister att kunna fotografera och studera Lears ara i det fria. Under en period av brist på licurinötter, så provade fält teamet ut ett alternativ genom att hänga majscolvar från samma utvalda palmer. När BBF fick vetskap om denna aktivitet, så påpekade de snabbt att ge majs till Lears ara var oacceptabelt ur näringsynpunkt och även av andra orsaker och detta försök stoppades omedelbart. Det är värt att notera att Lears ara är extremt familjär med majs som en gröda och har ätit det under årtionden i Bahia, så propån att ett par majscolvar som hänger från ett träd skulle försätta de vilda fåglarna i fara är högst osannolikt. Om någon läsare önskar mer information om WPT:s projekt för Lears ara eller andra arter och även våra mål för bevarandearbetet i allmänhet så går det bra att besöka WPT:s hemsida på www.worldparrottrust.org

J.D. Gilardi, Ph.D., Director
World Parrot Trust
gilardi@worldparrottrust.org

Bildtext: Carlinhos och den unge av Lears ara som anträffades vid foten av klippan där Lears ara häckar i Serra Branca.

En samhällelig revolution för att rädda Lears ara och dess habitat i Bahia

Av CID SIMÕES, BioBrasil Foundation (www.biobrasil.org)

Sedan tidigt under år 2000, har BioBrasil Fundacion prioriterat att bevara habitatet för den hotade Lears ara. Vi vidtog olika åtgärder i syfte att skydda habitat och på samma gång erbjuda miljömässig utbildning till de lokala samhällen och byar som finns i området där Lears ara lever i staten Bahia i Brasilien. Tack vare generöst stöd från WPT, Minnesota Zoo och Disney bland andra så kunde BioBrasil implementera ett bevarande projekt i det område som Lears ara lever; the Lear's Homeland. Detta projekt inkluderade förhöjt skydd av 20 000 hektar av det huvudsakliga häckningsområdet för arten, en månatlig räkning av individer vilket resulterade i ett totalt antal av 450 fåglar, en undersökning och katalogisering av inom området förekommande fågelarter, utveckla ekoturism och erbjuda utbildning för de i området ingående samhällena och byarna. De två sista aktiviteterna resulterade i en lokal revolution som har gett det bästa resultat som vi kunde hoppas på; självförsörjande bevarandeprogram.

Under November 2004 publicerades "the Lear's Homeland Bird Guide" på Internet (http://www.ao.com.br/download/l_caatin.pdf) av BioBrasil och Cetrel Corp., en ny publication om Brasiliens unika biotop Caatingan, hemvist för Lears ara. Sedan dr. Helmut Sick's studie under 1978, så har andra arbeten lagt grunden för en total översikt av de fåglar och däggdjur som förekommer i "the Lear's Homeland."

Tack vare Pedro Cerqueira Lima, som skrev boken och tog många av dess undrbara bilder, så är boken, the Lear's Homeland Birds Book komplett illustrerad med bilder på de endemiska arterna och har gjorts tillgänglig till alla som önskar att ladda ner den och njuta av den. Denna bok har gjort ett stort intryck bland de lokala samhällena och byarna och speciellt i staden Jeremoabo i Bahia i hjärtat av Lears aras hemvist. Förmågan hos boken att öka medvetenheten av de rikedomar som området besitter var förvånansvärd, och boken har redan erhållit positiva kommentarer från hela regionen. Bland många av de positiva reaktionerna på denna bok så är edet en historia som särskilt är värd att berätta i detalj. Tidigt under år 2005 så frågade mrs

Josilda Monteiro da Silva, som är lärare i grundskolan i Jeremoabo, BioBrasil och Pedro C. Lima om hon kunde få använda originalbilderna från boken i undervisningen i sina skolklasser. Självklar blev svaret ja, men Mrs Josilda överträffade våra förväntningar. Hon bestämde sig för att starta ett program som hon stolt döpte till "Life Saving Life", vilket baserades på användning av bilderna på de i boken och i området förekommande djuren, för att utifrån bilderna göra tryck på T-shirts som skulle säljas till förmån för en mamma till en av hennes skolelever. Mamman led av cancer. Idéen var att livet här representerat av bilderna från naturen, skulle hjälpa till att rädda ett mänskligt liv. Programmet var framgångsrikt och mer än 500 T-shirts såldes på mindre än 2 veckor. Pengarna som kom in från försäljningen var mer än tillräckligt att hjälpa elevens mamma, som tidigare inte hade haft möjlighet att betala för den dyra cancervården. Programmet "Life Saving Life" blev en sorts revolution bland innevånarna i staden Jeremoabo, och som förväntat har Mrs Josilda begärt mer T-shirts. Vid denna tidpunkt bestämde sig BioBrasil för att skänka de första 100 tröjorna för att starta upp programmet som skulle generera pengar att användas i programmet. Mycket snart så blev programmet mycket välkänt i regionen, och idag, efter att ha startat med endast 100 tröjor så producerar Mrs Josilda nyckelringar, hattar, väskor servetthållare med mera och programmet löper på fortfarande.

Tack vare Mrs Josilda och hennes attityd så har bilder av Lears ara och andra medlemmar av fågelvärlden på catering, setts i alla delar av området som utgör hemvist för Lears ara och programmet är nu självförsörjande. Programmet rönt även uppmärksamhet bland lokala företagare som med glädje stödjer programmet. Kommunen i Jeremoabo bestämde sig för att sätta bilderna på sina fordon, bussar och bilar, och mer bilder har beställts. Programmet blev en lokal revolution i inkörsporren till hemvisten för Lears ara och tack vare den lokala befolkningen så är nu en vibrerande medvetenhetskampanj på gång. För varje dag så får fler och fler människor förståelse för hur viktig deras region är för återhämtningen av den hotade Lears ara.

PsittaNytt

WPT Spanien

Den andra konferensen "Conference on Care and Conservation of Pet Parrots" som avhölls på ett universitet i Madrid, Universidad Popular de Alcorcón (Madrid), och som organiserades av WPT Spanien var en stor framgång. Folk från hela landet deltog i detta speciella evenemang som var tillägnat ägare av tampegegojor. Under konferensen försökte vi introducera inte enbart nya ämnesområden utan även en "workshop" på ämnet hur man kan göra leksaker till sin papegoja hemma. Denna workshop samlade över 60 deltagare. Deltagarna fick ta del av ett tal och en manual. I workshopen använde man olika saker som annars gått till återvinning för att bygga leksaker under ledning av fyra experter.

Detta år introducerade vi även ett antal nya ämnen::

- CITES regler gällande sällskapspegegojor
- Utfodring; adekvat användning av pellets, frön, frukt, grönsaker och groddar
- Första hjälpen för papegojor
- Att tala med papegojor
- Zoonoser, dvs sjukdomar som är överförbara till människan från djuren
- Hur man räddar övergivna papegojor
- Trick som man kan använda hemma
- WPT12 Conservation in the Wild. WPT:s kampanj för att förbjuda importen av vildfångade fåglar. Bevarandeprogrammet för patagonisk parakit och den därtill knutna utbildningskampanjen.

WPT –Spanien vill tacka sponsorerna: Guarouba Consultores, www.yacomania.com, www.loroadictos.com, www.parrotaddict.com, Loroaddictos tienda, Hablemos de Loros, Europarrot, Sun Parrots, Exotics, Clínica Veterinaria Exovet, Clínica Veterinaria Serengueti, och Vitafauna. Och givetvis går ett stort tack till evenemangets stora stjärna, Juanita, en goffinskakadua, som samlade in pengar till fonden genom att samla in mynt från publiken medan fågeln gjorde olika trick!

Rädda liv – bli ringmärkt

Ej översatt

Papegojor i det vilda
Grönkindad amasonpapegoja
Amazona viridigenalis

Av ©2005 Bowles/Erickson, www.amazornia.us

En juvenil grönkindad amasonpapegoja, äter lekfullt av blommorna från ett träd (*Erythrina variegata*) i södra Kalifornien. Nu betraktas arten som hotad av IUCN, och den grönkindade amasonen fortsätter att minska i sitt ursprungliga utbredningsområde i östra o centrala Mexico på grund av fångst för tamfågelmarknaden och på grund av habitats förlust. Under tiden så anpassar sig och trivs den introducerade populationen i en stadsmiljö.

Detta nummer är tyvärr ej översatt i sin helhet. Det är inte alltid som tiden räcker till för att översätta allt innan deadline. På grund av olika orsaker så har vissa delar ej kunnat översättas. Arbetet utförs ju helt ideellt och på fritid.

Det är dock förhoppningen att ni skall finna glädje i att få ta del av det valda delar av detta nummer av PS när ni förhoppningsvis har semester och kopplar av.

Glad sommar

Dan Paulsen

Bo Gerre